



PARAULES DE VIDA

Cridats a la santedat

Els pròxims 1 i 2 de novembre celebrarem la solemnitat de Tots els Sants i la commemoració dels fidels difunts. Són dies en els quals d'una manera especial recordem en la pregària a aquells éssers estimats i als germans en la fe que han acabat la seua peregrinació per aquest món. Us vull convidar a reflexionar sobre el nexce que uneix aquestes dues celebracions, que ens ajuden a mirar el nostre món i també el fet de la mort amb esperança.

La solemnitat de Tots els Sants és un dia de goig. En contemplar la multitud incomptable dels cristians que han arribat a la casa del Pare, ens alegrem perquè la resurrecció de Crist ha sigut eficaç en tants germans nostres, que l'han seguit durant la seua vida i han conservat la gràcia i l'amistat amb Déu. Molts d'ells són coneguts per nosaltres, perquè l'Església ha proclamat la seua santedat i ens els ha proposat com a exemples concrets per a la vida cristiana. La majoria romanen en l'anonimat. El papa Francesc, en la seua recent exhortació *Gaudete et exultate*, ens ha recordat que l'Esperit Sant vessa santedat pertot arreu i que eixa santedat «de la porta del costat», que es percep en gestos i accions senzilles, és més freqüent del que moltes vegades imaginem.

Això ens ha de portar a mirar el món amb ulls d'esperança. Què fàcil és veure el mal que ens envol-



ta i què cecs estem per a descobrir el bé immens que tantes persones senzilles fan al voltant nostre. I és precisament això el que fa que el nostre món siga digne de l'ésser humà. En contemplar aquesta multitud de sants «de totes les nacions, races, pobles i llengües» que, com ens diu el llibre de l'Apocalipsi, «ningú podria comptar» (Ap 7,9), hem de pensar que el bé que hi ha en el nostre món és molt més gran que el mal; que la força de la gràcia de Déu és més potent que el poder del pecat; i que la victòria definitiva en les batalles de la història és de Déu. La celebració d'aquesta solemnitat ens ha d'enfortir per a vèncer el mal amb el bé.

La commemoració dels fidels difunts ens porta a confiar en la misericòrdia de Déu sobre cadas-

cun de nosaltres i sobre els nostres éssers estimats. La santedat no és mèrit nostre, sinó do de Déu. Si mirem de debò la nostra vida ens sentim xicotets davant la grandesa de Déu i pobres davant la seua santedat. Allò de bo que puga haver-hi en nosaltres és do de la seua gràcia. Per nosaltres mateixos estem necessitats de la seua misericòrdia. L'experiència de la mort és el moment de la pobresa més radical de l'ésser humà i, per això, confiem que també serà el moment en el qual experimentarem l'amor i la misericòrdia de Déu en tota la seua grandesa. És

per això pel que també recordem als nostres germans difunts que ja descansen en el Senyor, i ho fem confiant en el seu amor de Pare; conscients que els fruits de santedat que hi ha hagut al llarg de la història de l'Església, més que obra nostra són do de la seua gràcia; segurs que Déu es fixa més en el bé que puga haver-hi en nosaltres que en les faltes que hàgim pogut cometre; i esperançats perquè sabem que Crist, que vindrà a la fi dels temps a judicar als vius i als morts, serà també el nostre advocat davant el Pare. Que la nostra oració pels difunts sigui al mateix temps humil i confiada.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El centre és Jesús

Em comentava una noia que, en una de les trobades que periòdicament té amb el sacerdot que l'acompanya espiritualment, aquest li va dir: «Per al proper dia que ens trobem, pensa quin és el centre de la teua vida. Què o qui l'ocupa?».

La noia, amb un cert desconcert provocat per la pregunta, li demanà que li explicités una mica més la qüestió. El sacerdot afegí: «Sovint no acabem de centrar-nos, i no sabem on volem anar, ni perquè hi volem anar. Ens sentim desorientats. Volem seguir l'Evangelí, el dir i el fer de Jesús ens sedueixen i ens interpel·len, però veiem que ho fem a batzegades, amb poca coherència i compromís escàs. Volem, tanmateix, seguir Jesús. És del tot necessari de ressituar la nostra posició vital i viure el dia a dia referits a Ell.

«Déu Pare envià Jesús, el Fill, per mostrar-nos el camí de la vida, el camí de salvació en la nostra quotidianitat. Ens fa conèixer així el seu amor vers la humanitat, amor real i manifestat des del principi dels temps. Jesús, el Fill, que ha assumit la naturalesa humana, esdevé el referent d'amor i servei que ens mou a estimar i servir els altres i ens mostra que és possible malgrat les debilitats i defallències de la nostra naturalesa humana, redimida per la seva passió, mort i resurrecció. Les paraules i les accions de Jesús en la seva vida mortal esdevenen salvadores i integrades en la nostra per l'acció de la pregària i els sacraments. «L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats» (1Jn 4,10). Afaïçonar la vida al dir i al fer de Jesús demana pre-

guntar-nos en el dia a dia, davant situacions compromeses, davant converses que interpel·len, davant mirades o silencis que demanen acolliment, davant la rutina... «i ara, Jesús què diria, què faria?». Demana també, en acabar el dia, preguntar-se: «En quins moments Jesús ha guiat els meus passos, ha inspirat les meves paraules, les meves actituds?». «Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué: Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi» (Mc 8,34).»

La noia seguí el consell. El centre és Jesús. No podem deixar que l'ocupi ningú més, ni persones, ni modes, ni la comoditat personal, ni els interessos egoistes... ni res que ens allunyi del seu amor; amor que ens fa estimar el proïsme com a nosaltres mateixos.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Llamados a la santidad

Los próximos 1 y 2 de noviembre celebraremos la solemnidad de Todos los Santos y la conmemoración de los fieles difuntos. Son días en los que de un modo especial recordamos en la oración a aquellos seres queridos y a los hermanos en la fe que han terminado su peregrinación por este mundo. Os quiero invitar a reflexionar sobre el nexo que une estas dos celebraciones, que nos ayudan a mirar nuestro mundo y también el hecho de la muerte con esperanza.

La solemnidad de Todos los Santos es un día de gozo. Al contemplar a la multitud incontable de los cristianos que han llegado a la casa del Padre, nos alegramos porque la resurrección de Cristo ha sido eficaz en tantos hermanos nuestros, que le han seguido durante su vida y han conservado la gracia y la amistad con Dios. Muchos de ellos son conocidos por nosotros, porque la Iglesia ha proclamado su santidad y nos los ha propuesto como ejemplos concretos para la vida cristiana. La mayoría permanecen en el anonimato. El papa Francisco, en su reciente exhortación *Gaudete et exsultate* nos ha recordado que el Espíritu Santo derrama santidad por todas partes y que esa santidad «de la puerta de al lado», que se percibe en gestos y acciones sencillas, es más frecuente de lo que muchas veces imaginamos.

Ello nos tiene que llevar a mirar el mundo con ojos de esperanza. Qué fácil es ver el mal que nos rodea y qué ciegos estamos para descubrir el bien inmenso que tantas personas sencillas hacen a nuestro alrededor. Y es precisamente eso lo que hace que nuestro mundo sea digno del ser humano. Al contemplar esa multitud de santos «de todas las naciones, razas, pueblos y lenguas» que, como nos dice el libro del Apocalipsis, «nadie podría contar» (Ap 7,9), hemos de pensar que el bien que hay en nuestro mundo es mucho más grande que el mal; que la fuerza de la gracia de Dios es más potente que el poder del pecado; y que la victoria definitiva en las batallas de la historia es de Dios. La celebración de esta solemnidad nos tiene que fortalecer para vencer el mal con el bien.

La conmemoración de los fieles difuntos nos lleva a confiar en la misericordia de Dios sobre cada uno de nosotros y sobre nuestros seres queridos. La santidad no es mérito nuestro, sino don de Dios. Si miramos de verdad nuestra vida nos sentimos pequeños ante la grandeza de Dios y pobres ante su santidad. Lo bueno que pueda haber en nosotros es don de su gracia. Por nosotros mismos estamos necesitados de su misericordia. La experiencia de la muerte es el momento de la pobreza más radical del ser humano y, por ello, confiamos que también será el momento en el que experimentaremos el amor y la misericordia de Dios en toda su grandeza. Es por ello por lo que también recordamos a nuestros hermanos difuntos que ya descansan en el Señor, y lo hacemos confiando en su amor de Padre; conscientes de que los frutos de santidad que ha habido a lo largo de la historia de la Iglesia, más que obra nuestra son don de su gracia; seguros de que Dios se fija más en lo bueno que pueda haber en nosotros que en las faltas que hayamos podido cometer; y esperanzados porque sabemos que Cristo, que vendrá al fin de los tiempos a juzgar a los vivos y a los muertos, será también nuestro abogado ante el Padre. Que nuestra oración por los difuntos sea al mismo tiempo humilde y confiada.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Pelegrinatge a Barcenilla (Cantàbria)

Un any més, i ja en van 16, la primera setmana de setembre les parròquies de Santa Bàrbara i Mas de Barberans han fet el pelegrinatge a un dels llocs on es venera també els seus patrons. Enguany però, també ens han acompanyat gent de Sant Jaume d'Enveja, Masdenverge, Ulledecona i Sant Rafel del Riu.

L'objectiu del pelegrinatge era visitar a sant Gregori Ostiense, el qual compartim com a copatrons Santa Bàrbara i Mas de Barberans, a la seva ermita que hi ha a Barcenilla de Piélagos (Cantàbria). És una edificació del segle XVII, que fa poc va ser restaurada i lluïa tota la seva esveltesa i harmonia. És un lloc molt propici per a les celebracions religioses. Cada 9 de maig celebren també la festa en honor a sant Gregori i s'hi apleguen veïns dels poblets del voltant.

Vàrem participar en l'Eucaristia dominical la qual, degut a la nostra visita, es va fer a l'ermita en lloc de l'església parroquial. A l'ofrena deixàrem el fruit de les nostres terres: una garrafa d'oli i la nostra acció de gràcies a sant Gregori. Vam quedar impressionats per l'acollida tan afectuosa d'aquella comunitat. Fins i tot en acabar la missa, a fora, al prat davant l'ermita, ens invitaren a un aperitiu molt



abundant amb tapes diverses fetes per cada família del poble. Ens vam acomiadar enduent-nos un gran record en el nostre cor i deixant-los la invitació a visitar les nostres terres.

El viatge quedà complementat amb les visites a Covadonga, Cangas de Onís, San Vicente de la Barquera, Santillana del Mar, Comillas, i per suposat la capital càntabra, Santander. De retorn férem parada a Loiola per visitar el lloc on va néixer sant Ignasi.

Cal ressaltar la magnífica harmonia i germanor de tots els participants en aquells dies. A Déu si guin donades les gràcies.

Mn. Ferran Aspa

Missa amb motiu de la celebració del Dia Mundial de l'Alzheimer



Un any més se celebrà el Dia Mundial de l'Alzheimer. El dia 18 de setembre s'iniciaren els actes amb la celebració d'una Eucaristia a la parròquia Mare de Déu dels Dolors de Tortosa, en la qual es va tenir un record especial pels malalts que ja han passat a la Casa del Pare. Fou presidida pel bisbe Enrique Benavent i concelebrada pel rector de la parròquia, Mn. José Luis Arín.

Anna Algueró, presidenta d'AFATE, va fer la monició d'entrada i donà les gràcies per l'ajuda de tantes persones que al llarg de vint-i-cinc anys han po-

gut alleugerir la càrrega que acompanya les famílies dels malalts d'Alzheimer. «Volem seguir amb les mans obertes per rebre i donar. Per rebre el vostre afecte i la vostra companyia i per poder donar als malalts i a les famílies, el millor que tenim: l'experiència de molts anys cuidant i fent costat als qui la pateixen», va dir.

En la seua homilia, el Bisbe va dir que amb l'Eucaristia «recordem els qui ja han estat cridats a la Casa del Pare, pels qui sofreixen la malaltia i pels qui els acompanyen». I va explicar que «l'actitud del Senyor quan veu el dolor humà és de compassió, actitud del qui comprèn el sofriment de la persona. Compadir vol dir compartir el mateix que està patint l'altre. Aquesta és l'actitud cristiana davant el dolor. És sentir el sofriment de l'altre com si fora nostre i estar al costat del qui sofreix, acompanyant-lo i intentant alleujar-lo».

En acabar l'Eucaristia vam passar al saló parroquial i Enric Panisello, músic i terapeuta dels tallers d'Alzheimer de Tortosa, cantà cinc cançons acompanyat de la guitarra. Com a final de la celebració es va compartir un berenar.

Maria Joana Querol

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

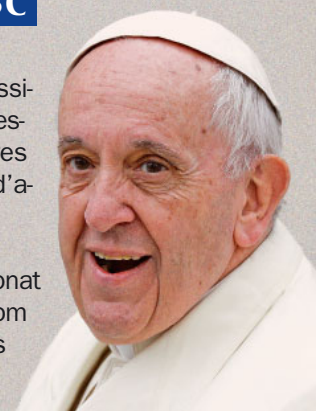


@Pontifex: «L'Eucaristia, Jesús Pa de vida, és el cor bategant de l'Església i regenera en nosaltres el dinamisme de l'amor» (20 d'agost).

@Pontifex: «La família és bressol de vida i escola d'acollida i d'amor; és una finestra oberta de bat a bat cap al misteri de Déu» (23 d'agost).

@Pontifex: «El nostre món necessita una revolució d'amor! Que aquesta revolució comenci en vosaltres i en les vostres famílies!» (25 d'agost).

@Pontifex: «Si el Senyor t'ha donat riqueses és perquè facis en nom seu moltes bones obres per als altres» (28 d'agost).



DOMUND 2018: «Canvia el món»

Mes d'octubre, mes missioner, mes del DOMUND? No més el mes d'octubre? En aquesta darrera setmana d'octubre seguim tenint present els eixos de l'ànima missionera: la nostra pregària i sacrifici constant —com feu Tereseta del Nen Jesús—, el suport material a aquells que estan en la frontera de la missió —com ha fet l'Església des dels seus orígens—, i la donació personal d'un mateix en la missió —com l'altre patró, Francesc Xavier.

No és un «fins a l'any que ve al mes d'octubre», sinó un «des d'ara a retrobar-nos el nou mes missioner». La Missió no descansa. No pot des-

cansar. És el sentit de l'Església, de cadascun dels creients: *Aneu i prediqueu!* I com ho fa això el missioner? En primer lloc, viu dintre seu l'amor inalienable i profund de Déu. Per aquesta mateixa raó estima des de les seves limitacions. Perquè estima, transforma el seu entorn i el món. I està *sempre a punt per donar una resposta a tothom qui li demana, la raó de la seva esperança... Suau-ment i amb respecte (1Pe 15).*

Enguany, el lema del DOMUND ens va destacar tot just «canvia el món». La revolució de l'amor de Crist força, als que se senten estimats per Ell, a implicar-se en aquesta revolta. Crist, i en Ell el germà, no et deixen indife-



rent. Més encara el germà que sofreix, que està allunyat, que se'l margina, que pateix la injustícia, la persecució i la fam. Com no trobar en ell la presència del Pare estimant! Et negaràs a això? Llavors no podràs deixar

de donar resposta de la teva esperança. Crist et necessita. El món et necessita. Siguis valent. Canvia el món... Durant tot l'any!

Delegació Diocesana de Missions

La Residència Diocesana d'Ancians «Sant Miquel Arcàngel» acull la segona Jornada de Reconeixement del Voluntariat

La Residència Diocesana d'Ancians «Sant Miquel Arcàngel» de Tortosa va acollir, el 20 de setembre, la celebració de la segona Jornada de Reconeixement del Voluntariat que organitza la Federació d'Entitats d'Atenció a la Tercera Edat sense Afany de Lucre (FEATE). Aquesta és l'entitat que a Catalunya aglutina les entitats que treballen en el sector de la dependència. La Residència Sant Miquel Arcàngel forma part de la seva junta directiva.

L'objectiu de la jornada fou reconèixer la feina i la dedicació d'aquells que, des de la vessant de voluntariat, presten servei a les persones tal com reconeix la normativa actual. El fet que la jornada es fes a Tortosa res-



pon a la voluntat de FEATE de realitzar aquestes jornades de manera descentralitzada arreu del territori.

Al llarg del dia es presentaren ponències de bones pràctiques en di-

ferents residències, xerrades tècniques i intercanvi d'experiències. La jornada es va cloure amb una visita a les instal·lacions de la residència i s'oferí una paella als prop d'un cen-

tenar de participants a la jornada, representants de poblacions com ara Caldes de Montbui, Cornellà de Llobregat, Vilanova i la Geltrú, Sant Pere de Ribes i Tortosa.

La jornada fou presidida pel director general d'Acció Cívica i Comunitària de la Generalitat de Catalunya, Bernat Valls, qui anà acompanyat de la directora territorial del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, Rosa Anna Fatsini; la presidenta de FEATE, Montserrat Falguera, i el president del Patronat de la Residència Diocesana d'Ancians «Sant Miquel Arcàngel», Mn. Víctor Cardona.

Residència Diocesana d'Ancians «Sant Miquel Arcàngel»

AGENDA

- ▶ **Dimarts, 30 d'octubre.** Cabacés, Visita Pastoral.
- ▶ **Divendres, 2 de novembre.** Tortosa, Missa al cementiri, a les 10 h.
- ▶ **Dissabte, 3 de novembre.** Jornada de Càritas Diocesana. / Cabacés, a les 19 h, Missa Estacional.



LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dimarts [Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dimecres [Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30]. Sant Alfons

(Alonso) Rodríguez, religiós jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. □ Dijous [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.

2. ■ Divendres [Leccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.7b-18 / Jn 11,17-27]. Commemoració de tots els fidels difunts.

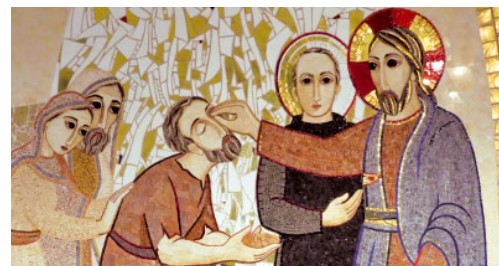
3. ■ Dissabte [Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1.7-11]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indoxina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). □ **Urgell:** Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell.

4. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Dt 6,26 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34]. St. Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal.

Diumenge XXX de durant l'any (B)

COMENTARI

Atents al pas de Déu per la nostra vida



Curació del cec (2012), de Marko Ivan Rupnik, mosaic de Sant Benet Menni a l'atri de l'Hospital de la Illa Tiberina, Roma (Itàlia)

El llibre del profeta Jeremies als cp. 30-33 inclou oracles de salvació veient l'exili a Babilònia com execució d'un grandios pla de la misericòrdia divina.

El vocabulari mostra el tema: «*canviar la sort de...; reedificar...*». Els beneficiaris de l'amor de qui és un pare per a Israel ho seran tots els del seu Poble.

Per obtenir l'alliberament, cal reviure l'experiència fundacional de l'èxode. L'arrel de tot és l'amor del Senyor que és lleialtat a l'Aliança i esdevé favor pel seu Poble en moments de dificultat.

El cp. 5 d'Heb presenta el paper del gran sacerdot a l'A.T. per fer-ne la comparació i aplicació a Jesucrist.

Els grans sacerdots són presos d'entre els homes evidenciant així la condició humana; i són destinats a representar els homes davant Déu, amb l'objectiu d'ofrir a Déu dons i víctimes pels pecats; amb misericòrdia indulgent ben raonable: no els és difícil ser indulgents amb els qui pequen perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus propis pecats i els del Poble.

Ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot, sinó que és Déu qui els crida, com cridà Aharon. També Crist no s'atribuí a Ell mateix la glòria de ser Gran Sacerdot sinó que li fou donada pel Pare Déu.

En la guarició del cec de Jericó hi ha 7 passos, símbol de la plenitud del camí recorregut.

1. Sentí dir que passava Jesús de Natzaret: viu atent al pas de Déu per la seva vida.

2. Cridà: «Jesús, compadiu-vos de mi»: s'adreça amb confiança a Jesús.

3. Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava més fort: sap a qui no ha de fer cas.

4. Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo»: el Senyor mai passa de llarg davant les nostres supliques.

5. Al cec i li diuen: «Vine que et crida»: reconeix l'encàrrec de Déu en els qui abans el renyaven.

6. Ell llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús: a la vida calen opcions puntuals coratjoses.

7. Jesús li pregunta: «Què vols?». Ell respon: «Que hi vegi!»: no és prou demanar; cal fer-ho amb confiança.

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclamau que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo soc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho creïem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuí a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Ànima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Ves, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,7-9)

Esto dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por la flor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: "¡El Señor ha salvado a su pueblo, ha salvado al resto de Israel!". Los traeré del país del norte, los reuniré de los confines de la tierra. Entre ellos habrá ciegos y cojos, lo mismo preñadas que paridas: volverá una enorme multitud. Vendrán todos llorando y yo los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por camino llano, sin tropiezos. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito».

► Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

Todo sumo sacerdote, escogido de entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, porque también él está sujeto a debilidad. A causa de ella, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor sino el que es llamado por Dios, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino que la recibió de aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy»; o, como dice en otro pasaje: «Tú eres sacerdote para siempre según el rito de Melquisedec.»

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, un mendigo ciego, Bartimeo (el hijo de Timeo), estaba sentado al borde del camino pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo increpaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí». Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo». Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama». Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que te haga?». El ciego le contestó: «"Rabuní", que recobre la vista». Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha salvado». Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

Mn. José Luis Arín